

tænkt sig Forholdene ordnede paa denne Maade, thi ellers kunde det let hændes, at man i Finantsloven i det enkelte Tilfælde ordnede Forholdene anderledes; end man senere ved en almindelig Lov vilde finde det hensigtsmæssigt; dette kan kun skee ved, at der udtrykkeligt udtales, at det er en foreløbig Ordning, der kræver en senere Lov. Jeg skal blot her tillade mig at anføre et Par Momenter for at vise, at det ikke er uden Betydning, at et saadant Forbehold bliver taget. Naar det staaer saaledes ganske almindeligt, at juridiske Embedsmænd skulle sættes paa fast Gage, saa kunde man let troe, at denne Ansættelse skulde omfatte alle deres Indtægter, og dog kan jeg ikke troe, at noget Medlem har næret denne Tanke. Der er nemlig, idetmindste for endeel af Embedsmændene, Indtægter, der tilflyde dem fra Communerne, der deels bestaae i et Pengebeløb, der aarlig udbetales, og deels i Forbåndtægter; der ere tillagte ikke saa Embedsmænd i Byerne. Det er vistnok aabenbart, at man ikke kan ønske disse Forbåndtægter inddragne; i alt Fald kan der vistnok ikke være Tale om at inddrage dem i Statskassen, og det er et Spørgsmaal, der maa forhandles med Communerne, hvorvidt de ville foretrække at udrede en vis aarlig Sum og selv benytte Jorden, eller vedblive at lønne paa den nærgørende Maade. Der er dernæst med Hensyn til selve Sportlerne to Slags, der ere væsentligt forskellige; den ene Slags er Sportler, hvoraf der svares Justitsfondsafgifter, som blive strengt controllede, og med Hensyn til hvilke det ganske vist er muligt paa den nuværende Trin at foretage en Omordning. Den anden Slags er Sportler, som have en meget mindre Betydning end dem, hvoraf Justitsfondsafgifter svares, og som der ogsaa er langt mindre Grund til at inddrage i Statskassen for at oversføre dem paa den faste Bønning — saasom Betaling for Udstedelsen af Pas, for Bogbøgers Revision, hvilke Afgifter det er vanskeligere at kontrollere, og som det derfor vilde være mindre hensigtsmæssigt, om man vilde afløse og inddrage i Statskassen. Der er ogsaa en Slags Afgifter, som vi nys her i Rigsdagen have vedtaget skulle udbetales til Embedsmænd, nemlig Betaling for Borgerbrevs Udstedelse og Næringsbeviser; Resten af

disse Sportler, hvoraf der heller ikke svares Justitsfondsafgifter, gaae til Communerne. Jeg seer ikke, at der vil være nogen Fordeel ved at inddrage dem i Statskassen; der er vistnok heller ingen Grund til at overdrage dem til Communerne, mod at disse svarede en vis Bønning. Spørgsmaalet om Contoirholdsgodtgørelse maatte ogsaa løses. Der er derfor ikke saa Hensyn, som vel maae overveies, førend man kan give en Lov om dette Forholds Ordning, og det forekommer mig, at det er i sin Orden, at det fra første Dreblik af bliver udtalt, at hvad der nu skeer, kun er en foreløbig Ordning, og at vedkommende Embedsmænd maae vente, at den endelige Gageregulering fremtræder i en almindelig Lov, naar den Tid kommer, da den ærede Justitsminister mener at have vundet tilstrækkelig Erfaring til at kunne forelægge en Lov om denne Sag.

Justitsministeren: Med Hensyn til det Punkt, som nu foreligger, og hvorom den ærede sidste Taler hittede sig, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg anseer det baade for ikke correct og ikke tilraadeligt, igjennem Finantsloven at paabegynde Ordningen af et Forhold som det, hvorom der nu er Spørgsmaal, og som bør finde sin Regulering gjennem særegne Love, navnlig Gagelove. Men efter Bestaenheden af de Forhandlinger, der med Hensyn til dette Punkt allerede have fundet Sted i det høitærede Thing paa et tidligere Stadium af Finantslovens Behandling, tør jeg gaae ud fra den Forudsætning, at man vil finde det i sin Orden, at jeg ikke indlader mig paa nærmere at motivere den Ansættelse, jeg har tilladt mig at udtale. Jeg skal derfor indskrænke mig til den Bemærkning, at jeg troer at maatte betragte, hvad der i Henseende til dette Anliggende bliver optaget i Finantsloven, som Bestemmelser, der ikke i nogen Retning ville kunne udøve en præjudicerende Indflydelse paa den Stilling, hvori Justitsministeren maatte troe at burde sætte sig med Hensyn til Gjennemførelsen af den Sag, hvorom Talen er. — Jeg har kun villet fremsætte denne Udtalelse.

Fscherning: Ved et Bortum af denne Art er det vigtigt, at man gjenfaldig kommer